

Twee jaar

Bijna twee jaar ver in de pandemie zijn de covid-verpleegkundigen in het Tivoliziekenhuis in La Louvière moe, zo moe. Cédric Gerbehaye portretteerde hen.

De ene golf overspoelt de andere, varianten struikelen over elkaar, het virus geeft niet op. Het is ons te slim af, listig als het is, hervpakt zich en put ons uit. Bovenal legt het een gebrek aan middelen bloot waarvoor al lang voor de uitbraak van covid werd gewaarschuwd door de zorgsector. Ze hebben het vaak genoeg herhaald: de kern van hun beroep is gezelschap bieden, mensen begeleiden. De druk op de zorgsector is alleen maar groter geworden. Vandaag is het breekpunt er zo na bereikt.

Wie hun strijd in beeld brengt, na bijna twee jaar pandemie, ziet hoe ze nog elke dag mirakels verrichten. Maar ook een onmetelijke vermoeidheid. Wie ontcijfert hun gedachten, zichtbaar in hun blik, die niet de tijd krijgen om uitgesproken te worden?

*Wij zijn het leger van de zorg,
verleners van hulp.
Opgeven is weglopen.
Uitgeput gaan we door.
Wie ziek is, keert terug.
Een afgesloten strijdtoneel.
Is het zo dat mensen leven?
Zo dat ze vechten om te overleven?*

Al bijna twee jaar volgt Cédric Gerbehaye het hectische reilen en zeilen op de covid-afdeling van het Tivoliziekenhuis in La Louvière. Onlangs portretteerde hij het verpleegkundig personeel in een geïmproviseerde studio. Er speelde zachte muziek. Er kwam een gesprek, of niet. Er kwamen tranen, of niet. Maar alle blikken spreken boekdelen.

Caroline Lamarche

De expo *Zoonose* loopt van 11/2 tot 26/3 in Musée Ianchelevici, La Louvière.

Het boek, met teksten van Caroline Lamarche, verschijnt deze maand bij Le Bec en l'Air.

